

Publicație editată de parohia TOMA COZMA, Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași, tel/fax 211 273, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
 Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
 Secretar redacție: Vasilica Onofrei, tel. 0741 706 602, e-mail: redactor_sef@yahoo.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank

În prezent, parohia "Toma Cozma" susține o bogată activitate spirituală și cultural-filantropică, reflectată consecvent în **Revista duminicală**, al cărei comitet de redacție dorește să se extindă și să antreneze cât mai mulți tineri entuziaști din cadrul parohiei noastre. De asemenea, motivat și succesul manifestărilor culturale dedicate în anul trecut aniversării a 200 de ani pentru biserica noastră, dorim și în acest an să continuăm cu alte asemenea manifestări, dar mai cu seamă dorim să continuăm importante lucrări de consolidare și reamenajare interioară a bisericii noastre și a unor anexe care se află într-o stare deosebit de critică. Cu sprijinul dumneavoastră toate aceste deziderate pot fi puse în operă.

Având în vedere cele de mai sus, Parohia "Toma Cozma" vă invită și vă propune să vă exercitați dreptul de contribuabil și să donați 2% din impozitul pe venit.

2% pentru Parohia "TOMA COZMA" !

Datele noastre sunt:

- Numele Asociației : PAROHIA "TOMA COZMA"
- CIF(Codul de Identificare Fiscală): 11198095
- Contul Organizației în format IBAN: RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450

Pentru mai multe informații vă punem la dispoziție următoarele date de contact:

- Vasilica Onofrei - Coordonator Campania 2% Asociația "TOMA COZMA"
  - E-mail: redactor_sef@yahoo.com
  - Telefon mobil: 0741.706.602
- ANAF (Agenția Națională de Administrare Fiscală):
  - Telefonul contribuabilului privind impozitul pe venit:
    - București: (021) 319 93 09, 319 93 08
    - Iași: (0232) 213 332; Interior: 1107 sau: 1208 sau: 1104
    - <http://www.doilasuta.ro>

Dirjecționarea a 2% din impozitul pe venit nu vă dă dreptul de a cere vreun beneficiu financiar sau de altă natură de la organizația în cauză, însă puteți urmări activitatea acesteia și puteți decide dacă o veți sprijini și în anii următori.

◆ **Instrucțiuni de completare a formularelor:**

Completați și rugăm datele pe declarația în funcție de sursa dvs. de venit:

1) Dacă aveți venituri din salarii:

→ completați **declarația 230 (punctele A și B)**

Nu vă faceți probleme dacă atunci nu cunoașteți suma corespunzătoare a 2% din impozit. Puteți lăsa căsuța necompletată, deoarece suma va fi calculată de către organele fiscale.

→ atașați fișa (fișele) fiscale primite de la angajator (**Formularul 210**)

2) Dacă aveți venituri din alte surse (cedarea folosinței bunurilor, drepturi de autor etc):

→ completați **declarația 200 (punctul III)**

3) **Cei care obțin, pe lângă salarii, și alte venituri, vor completa Formularul 200 - Declarație specială privind veniturile realizate în anul 2005, la toate capitolele aferente tipului de venit obținut, inclusiv Capitolul III, Destinația sumei reprezentând 2% din impozitul pe venit anual datorat.**

Vă rugăm să completați cu atenție toate datele, inclusiv datele organizației:

Numele Asociației : Parohia Toma Cozma
 CIF(Codul de Identificare Fiscală) 11198095
 Contul Organizației în format IBAN: RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450
 deschis la Raiffeisen Bank

Unde și cum se pot depune formularele:

⇒ Formularele pot fi depuse personal la organul fiscal de domiciliu sau prin poștă, prin scrisoare recomandată, chitanța obținută de la oficiul postal reprezentând dovada depunerii declarației/cererii în termenul legal prevăzut.

Adresa din Iași: Direcția Generală a Finanțelor Publice, str. Anastasie Panu, nr. 26, Iași, 700020

⇒ De asemenea puteți depune formularele la Oficiul Parohial sau direct la Pangarul Bisericii, atunci când se oficiază slujbe.

⇒ Sau puteți să le trimiteți prin e-mail: redactor_sef@yahoo.com și/sau margineanu@mail.dntis.ro și vom depune noi formularele pentru dvs.

Termenul limită este 15 mai 2008!

◆ **De unde puteți obține formularele necesare:**

- Le puteți descărca de pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice, portal ANAF: <http://anaf.mfinante.ro>, zona de asistență a contribuabililor, persoane fizice, formulare
- Pot fi descărcate și de pe site-ul: <http://www.doilasuta.ro/download.htm>

teko Adresăm mulțumiri domnului inginer Cristian Miron, director al societății TEKO S.R.L. și rugăm pe Bunul Dumnezeu să îi răsplătească jertfelnicia cu darurile și binecuvântarea Sa.

totul pentru electricitate www.teko.ro

CHENARUL LITURGIC AL ACESTEI DUMINICI

Tenor: Radu Casian
 ♦ Bass: Cătălin Pop

• **Paraclisier:** Consilier Nicolae Cimpoi
 • **Asistenți liturgici:**
 ♦ Ionuț-Andrei Sandu
 ♦ Dragoș Cernea
 ♦ Alexandru Stratulat

• **Ipodiaconi:**
 ♦ Iulian Bubuianu
 ♦ Laurențiu Bubuianu
 ♦ Andrei Grigoraș
 ♦ Robert Postolache

• **Colaboratori care au contribuit la realizarea acestui număr**

• **Grafică:**
 • Maria-Elisabeta Gheorghiu

Preoți slujitori :

- ♦ P.C. Preot Paroh Mihai Mărgineanu
- ♦ Preot Il Iustinian Ionuț Răduc

Strană:

- ♦ Diac. Ghinuță Scopus
- ♦ Adrian Gheorghiu
- ♦ Gabriel Gheorghiu
- ♦ Prof. Constantin Simiraș

Corul Parohial:

- ♦ **Sopran:** Mirela Palamariu, Otilia Pop

Alto:

- ♦ Simona Casian

Alege să oferi 2% pentru lucrările și activitățile pe care le susține PAROHIA "TOMA COZMA"

Prin intermediul prevederii 2%, inclusă în Legea 571/2003 privind Codul Fiscal, contribuabilii persoane fizice au posibilitatea să direcționeze 2% din impozitul pe venit global către o entitate non-profit, asociație sau fundație (ONG).

Puteți astfel decide către cine merg (2%) din impozitele dvs.!

◆ **De ce e bine să folosiți această prevedere?**

- Nu vă costă nimic!
- Contribuiți la eficientizarea cheltuiii banului public - deci al dvs.!
- Puteți ajuta la rezolvarea unei probleme din comunitatea dvs, direcționând 2% către parohie în vederea continuării lucrărilor începute
- Vă puteți asigura că acei bani rămân în comunitatea dvs. unde vor fi utilizați în mod eficient
- Puteți avea mulțumirea că procentul de 2% a fost utilizat în mod eficient

Parohia "TOMA COZMA" vă e un partener credibil

De-a lungul timpului, Biserica „Toma Cozma” s-a consacrat ca un adevărat lăcaș de cultură pentru zona de vest a orașului Iași. Aici a funcționat în secolul al XIX-lea o școală primară, „Școala Păcurarii nr. 1”, al cărei nume îl poartă una dintre străzile din imediata vecinătate a bisericii, strada „Școalei”. De asemenea, tot în casele din incinta bisericii "Toma Cozma" a funcționat, pentru scurt timp, în intervalul mutării de la un local la altul, și „Școala Primară de Băieți”, unde a predat Ion Creangă.

În prima jumătate a veacului al XX-lea, aici a funcționat **Ateneul Popular "Toma Cozma" din Păcurari**, care, alături de numeroasele activități cultural-filantropice (șezători, întruniri culturale, editarea revistei culturale "Daruri", înființarea unor săli de lectură, de jocuri distractive și educative, constituirea unui grup coral, a unei trupe de teatru etc.), a avut inițiativa meritorie a ridicării monumentului lui Mihai Eminescu, organizând subscripția publică și finanțând realizarea statuii, care astăzi se află lângă Biblioteca Centrală Universitară.

Numeroase personalități au locuit și au creat în preajma bisericii Toma Cozma, dintre care amintim: A.D. Xenopol, academician, economist, filosof, istoric, pedagog, sociolog și scriitor român, care a primit botezul creștin în această biserică, George Călinescu, personalitate enciclopedică a culturii și literaturii române, cunoscutul preot cărturar basarabean Paul Mihailescu, tipograful și editorul Alexandru Ionescu, cel care a semnat, alături de Ion Creangă mai multe manuale școlare, generalul Mihai Negruzzi, nepotul lui C. Negruzzi, geologul și geochimistul Mircea Ion Savul, membru al Academiei Române, precum și farmacistul și cercetătorul Antoine Abrahamffy, cel care a descoperit existența multor izvoare de ape minerale din Moldova.

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica după Botezul Domnului

Să ajutăm lumea să se pocăiască

Astăzi, dacă s-ar învăța pocăința în lume, numai ea ar putea ajuta. Să citim, pe cât putem *Viețile Sfinților*, care insistă asupra pocăinței, ca să ne folosim. A cere pocăință de la Dumnezeu înseamnă a cere iluminare. Atunci când cerem pocăință și ne pocăim mai mult, firește, ne vom și smeri mai mult și atunci negreșit va veni și mai mult har dumnezeiesc, iluminare dumnezeiască. Când omul se află în pocăință, păstrează harul lui Dumnezeu, în orice caz lumea are o tendință spre bunătațe.

Vezi, cei mai mulți nici nu se spovedesc, nici nu merg la biserică, sunt stăpâniți de o mare neștiință, dar pe de altă parte vin și își cer ajutor. Lucrul acesta spune ceva.

Cei care au dispoziție bună se folosesc din încercări. Cei ce n-au se împotrivesc lui Dumnezeu, hulesc etc. Răul este că nu spun: "Am greșit", ci se chinuiesc. Diavolul are mare stăpânire în lume. I-am dat multe drepturi. Cum a devenit omul de azi! Răul este că se împiedică intervenția dumnezeiască atunci când nu este pocăință. Dacă ar exista pocăința, lucrurile s-ar fi aranjat.

Să ajutăm pe cât putem lumea să se pocăiască, pentru ca să primim binecuvântările lui Dumnezeu. Pocăință și mărturisire, de acestea e trebuință azi.

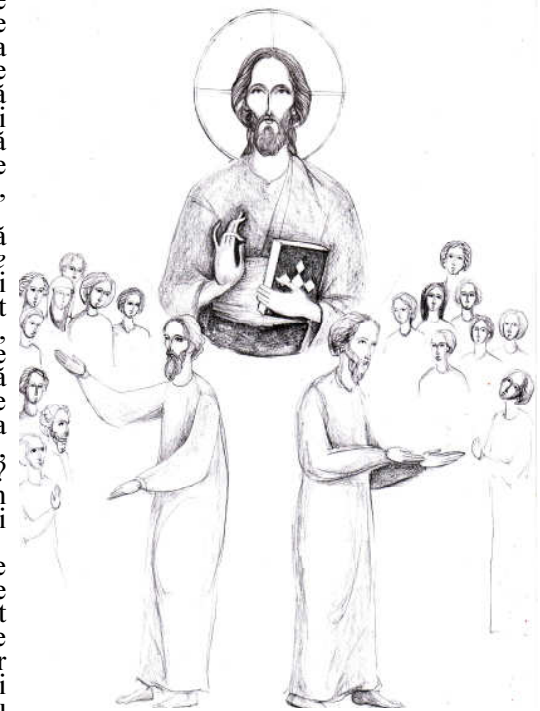
Nu ajunge numai mărturisirea la duhovnic pentru ca

să se întocmească bine cineva; e trebuință și de pocăință. Și orice rugăciune pe care o face cineva trebuie să înceapă cu mărturisire înaintea lui Dumnezeu. Nu să plângă și să spună "sunt așa, așa și așa", și după aceea să facă asemenea. Lucrul acesta nu are simțire. Atunci când există simțire, există și puțină îmbunătățire.

Ați văzut pe israeliți cu câtă simplitate se rugau? "Școală-Te Doamne, pentru ce dormi?". Și după aceea Domnul "S-a deșteptat ca un puternic, ca un ameit de vin, și a lovit". Cu ce simplitate și ce smerenie, dar și cu ce îndrăzneală au spus: Doamne, ce vom spune neamurilor? Ne-ai izbăvit din Marea Roșie și acum sa murim în pustie, sau să ne omoare cei de alt neam? Să ne facem de ras? Sa nu spunem și noi "De ce dormi, Dumnezeule, si nu vezi?" ...

Aceia au spus-o cu smerenie și simplitate. N-au învinuit pe Dumnezeu spunând: "De ce ai făcut acestea?" - ci au spus: "Nouă ne trebuie rele mult mai mari, dar acum ce vom spune neamurilor?" Și ați văzut? Una peste alta au înduioșat pe Dumnezeu. Ați înțeles? A existat recunoaștere a greșelii, pocăință, iar Dumnezeu a intervenit și "a lovit". Dacă ne aflăm și noi într-o situație grea și n-o înfruntăm duhovnicește, atunci mirenii ne vor spune: "Unde este rugăciunea voastră? Spuneți că vă rugați, dar ce faceți?" Ne facem de răs.

Părintele Paisie Aghioritul

Grafică realizată de Maria-Elisabeta Gheorghiu Vornicu

Evanghelia duminicii - Începutul propovăduirii Domnului (Matei IV, 12-17) -

12. Și Iisus, auzind că Ioan a fost întemnițat, a plecat în Galileea.
13. Și părăsind Nazaretul, a venit de a locuit în Capernaum, lângă mare, în hotarele lui Zabulon și Neftali,
14. Ca să se îplinească ce s-a zis prin Isaia prorocul care zice:
15. «Pământul lui Zabulon și pământul lui Neftali spre mare, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor;
16. Poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședeau în latură și în umbra morții lumină le-a răsărit».
17. De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună: Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor!

Din cuprins:

- ♦ Parohia: comunitate liturgică și misionară 2
- ♦ Semnal editorial 3
- ♦ Alege să oferi 2% pentru PAROHIA "TOMA COZMA" 4

Urmare solicitării mai multor creștini, în această perioadă de iarnă săvârșim Slujba Sfântului Maslu dimineața, în fiecare zi de Vineri, începând cu ora 8.00

Indemnăm pe creștinii noștri să participe în număr cât mai mare la această Sfântă Taină, știută fiind importanța deosebită pe care o are. Această slujbă este folositoare tuturor creștinilor încercați de boală trupească sau sufletească, de necazuri sau supărări, dăruindu-ne nouă tuturor, prin Harul lui Dumnezeu, tămăduire trupului și iertare sufletului.

Rugăciunea stăruitoare și mai ales rugăciunea colectivă, ce ne unește pe noi toți, este bineplăcută și primită înaintea lui Dumnezeu!

Parohia: comunitate liturgică și misionară

Liant primordial al societății omenesti, comunicarea a ajuns să reprezinte astăzi emblema prin excelență a lumii în care trăim. De la strategiile mass-media la politicile sociale, de la viața de familie la viața comunitară, de la activitatea didactică la amvonul bisericii, cuvântul *comunicare* este extrem de mult întrebuințat și se constituie într-un domeniu foarte actual, încât ar fi de neînchipuit relațiile interumane fără acest concept.

Majoritatea definițiilor, precum și etimologia cuvântului *comunicare*, ne vorbesc despre o punere în comun, o împărtășire reciprocă de informații, cunoștințe, interese, atitudini, opinii, sentimente și idei. De asemenea, trebuie semnalată existența în limba română a unui dublet etimologic al verbului latin *communico*, -are, și anume:

- a *cuminea* cu sensul de „a (se) împărtăși”, în accepția ecleziastică a termenului. Acest sens s-a conturat o dată cu răspândirea creștinismului, cuvântul desemnând împărtășirea credincioșilor în cadrul agapelor care s-au aflat la originea serviciului liturgic de mai târziu. Din această ultimă accepțiune s-a dezvoltat antonimul *excommunicare* = a opri de la împărtășanie, ceea ce echivala cu excluderea din comunitatea religioasă.

- a *comunica*, pătruns în limba română prin filiera franceză o dată cu valul de neologisme romanice din ultimul secol și jumătate, al cărui sens este de punere în comun, împărtășire reciprocă de informații, idei, atitudini etc. (Mihai Dinu, *Introducere în teoria comunicării*, București, 1993, p.4)

Sfânta Euharistie este darul desăvârșit al lui Dumnezeu. În comuniunea euharistică, oamenii risipiți se unesc unii cu alții și cu Dumnezeu, devenind mădulari ale Trupului lui Hristos, Biserica, și fii ai lui Dumnezeu (Efeseni, IV, 16; V, 30). Această Taină exercită o sensibilă influență și asupra legăturilor comunitare ale credincioșilor și astfel se realizează legături interpersonale noi în perspectiva vieții celei veșnice. Pentru comuniunea euharistică însă, nu este nevoie numai de coborârea lui Dumnezeu spre noi, ci și de urcarea noastră spre El. Credincioșii nu vin la Biserică pentru a asculta o expunere teoretică – fie că este vorba de o definiție infailibilă sau multiple interpretări oferite de teologi – ci pentru a primi, în rugăciune, puterea mântuitoare a lui Dumnezeu. Iar conștiința unității în rugăciune este întărită de puterea unificatoare a Liturghiei ortodoxe, în pofida diversității limbilor și particularităților locale. Aceeași celebrare reunește credincioșii de pretutindeni în cadrul jertfei de laudă și de comuniune.

Prin prisma comunicării putem recunoaște organizarea raporturilor sociale și a reprezentărilor comune unei populații, ceea ce o definește drept comunitate. Ca și familia, prietenia, cunoașterea, *comunitatea* este ceva bun la prima vedere. Această prezumție favorabilă este justificată de ceea ce învățăm din experiență. De aici și interesul mare pentru cei care vor să o falsifice, să mintă la adăpostul ei, să amintească forțat de ea.

Care este raportul dintre *comunicare* și *comuniune* în contextul lumii contemporane ?

În general, oamenii care nu mai aud bine încep să vorbească tare, ca și cum o dată cu neputința lor întreaga lume a asurzit. O privire de ansamblu asupra realităților cotidiene, evidențiază cum omul contemporan este înconjurat de o multitudine de instrumente comunicabile, care amplifică, înregistrează, mixează și, chiar mai mult, facilitează rostirea lui la distanță.

Trăim într-o lume în care toată lumea vorbește, dar nimeni nu ascultă. Cu cât se vorbește mai mult, cu atât se ascultă mai puțin. O întrebare inerentă intervine: *Se mai poate trăi într-o astfel de lume ?*

O comunicare reală – cu efecte benefice pentru ambele părți – nu se poate desfășura decât pe fondul comuniunii, care înseamnă disponibilitatea celui alt de a împărtăși împreună cu tine sentimentele sincere ce te îndeamnă să-i graiești. Ba, mai mult, aflat într-o comuniune de iubire adeseori vorbește nici măcar nu-și mai au rost.

Important este să nu fii tu cel care stăpânește comunicarea și reacțiile acesteia – în termeni tehnici *feedback-ul* - ci ca aceasta să te aducă și să-i aducă și pe alții la comuniune.

Cuvintele – mijloace de realizare a comunicării – nu sunt decât o formă materializată a gândirii, care la rândul ei este, deși nu în exclusivitate, expresie conștientizantă a simțămintelor noastre.

Indiferent dacă sunt sincere sau nu, cuvintele se constituie într-un mijloc de dezvăluire, de „adulmecare” – pentru cei ce intenționează să decodifice mesajul – a caracteristicilor personalității umane, după cum citim și în Sfânta Scriptură: „Om bun din visteria cea bună a inimii sale scoate lucruri bune, iar omul cel rău din visteria cea rea a inimii sale scoate lucruri rele, căci din prisosința inimii graiește gura” (Matei 12, 34-35). Pe de altă parte, în comuniune, o altă expresie a cunoașterii este fapta ca act creator, nemediată însă și de o publicitate comercial-narcisizantă (creator, căci orice lucru făcut conștient înseamnă o noutate pentru că poartă pecetea personalității mele și, în definitiv, oamenii nu sunt identici, nu ?). Acesta depășește practic valoarea revelatoare a cuvântului, lăsând omul să se descopere în complexitatea ființei sale.

Cuvântul și fapta, acestea sunt componentele ce descoperă omul integral comuniunii, ca expresie a alcătuirii psiho-somatice a ființei umane. Iată de ce spunem: comunicarea este forma nedesăvârșită a comuniunii. Acum se poate înțelege succesul Bisericii în ce privește relația cu membrii ei, relație atât de invidiată și de dorită, în același timp, de unele organizații.

Cele două cuvinte surori dau seamă împreună de ambivalența procesului de comunicare, evidențindu-i dubla dimensiune, comunitară și sacră. Comunicarea stă la baza organizării sociale, mijlocind raporturile *orizontale* dintre oameni, fiind o punte interumană, dar angajează totodată și aspirațiile lor *verticale*, într-un urcuș către planurile superioare ale realității, asemeni unei scări către cer.

Nu poate trece neobservată, în această ordine de idei, paralela semnificativă cu dublul statut al „Cuvântului”, care pe lângă înțelesul obișnuit, situat în sfera semantică a comunicării (fie el rostit sau scris), îl are și pe acela de Logos creator, Verb divin, Iesus Hristos – a doua Persoană a Sfintei Treimi, apropiat prin cuminecare. Are Sfânta Liturghie o importanță deosebită în drumul omului de la comunicare spre comuniune și, în final, spre cuminecare ? Răspunsul este categoric afirmativ și vom vedea de ce. Scopul spiritualității ortodoxe este unirea omului cu Dumnezeu, comuniunea cu Creatorul. Pentru a ajunge însă la comuniune, omul trebuie să comunice, iar Sfânta Liturghie reprezintă prin excelență slujba în care omul este chemat să comunice, nu atât în mod particular cât mai ales într-un mod sobornicesc, cu Dumnezeu. Este drumul pe care creștinul este chemat, alături de frații săi, să-l urmeze, parcurgând în mod simbolic drumul vieții Mântuitorului, spre a se îndumnezei după har. Punctul culminant al Sfintei Liturghii este Taina Euharistiei: credinciosul care mărturisește dreapta credință (credința materializată în învățătura Bisericii, formulată de către oameni despre care avem siguranța, în virtutea sfințeniei lor, a primirii nealterate a mesajului dumnezeiesc și totodată a formulării sale nealterate către noi. Adâncul comunicării om-Dumnezeu îl constituie această Taină a Tainelor; Dumnezeu se comunică în mod real și fizic, pentru a transfigura omenitatea primitorului și a-l îndumnezei după har, nu după ființă.

Împlinirea comunicării om-Dumnezeu prin Taina Cuminecării (Euharistiei) este comuniunea cea mai profundă, a omului transfigurat cu Creatorul Său. „Ființa umană este structurată pentru comunicare” (Costin Nemțeanu, *Comunicare sau instrăinare ? Cum să comunicăm ?*, ediția a II-a, Editura Gnosis, București, 1998, p. 12), iar Biserica este cea care dă omului o împlinire existențială prin realizarea comuniunii cu ceilalți și prin unirea deplină cu Dumnezeu-Cuvântul prin cuminecare (împărtășire). Relevante rămân Cuvintele Sfântului Apostol Ioan referitoare la această comuniune cu Dumnezeu:

„Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și mâinile noastre au pipăit despre Cuvântul vieții, și Viața s-a arătat și am văzut-o și mărturisim și vă vestim Viața de veți, care era la Tatăl și s-a arătat nouă. Ce am văzut și am auzit, vă vestim și vouă, ca și voi să aveți împărtășire cu noi. Iar împărăția noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Iesus Hristos” (I Ioan I, 1-3)

Comuniunea spirituală legată de credințele și practicile religioase reprezintă o resursă importantă pentru structurarea spiritului comunitar. Scurta noastră analiză va continua din această perspectivă, în rândurile ce urmează, evidențind diferite aspecte și problemele ale comunității religioase în general, și ale comunității parohiale, în special.

Credința comună și lucrarea sfințitoare sunt condițiile fundamentale ca o anumită comunitate să se constituie într-o comunitate religioasă eclesială, ținând cont, bineînțeles, de normele canonice în funcție de care respectiva comunitate se integrează și rămâne în ordinea Bisericii apostolice unica și una.

Noțiunea de *parohie* nu se poate reduce la o definire juridică sau sociologică, așa cum viața parohiei nu se reduce la administrație, la registrele de evidență contabilă, ci are aspecte mult mai complexe decât s-ar crede. Nu este nici un spațiu unde vin doar binecuvântări și dispoziții administrative, ci unde creștinii, clerici și laici, trăiesc Taina lui Hristos, în comuniune cu episcopul locului, toți, în calitate de mădulari (fiecare cu funcția sau slujirea lui) ale aceluiași Trup tainic al Domnului. În centrul acestei comunități se află biserica, locul sacru în care și în jurul căruia se constituie *eclesia* - comunitatea umană, în care membrii acesteia se găsesc în comuniune unii cu alții pe de o parte, iar pe de altă parte, toți și fiecare în parte, în comuniune cu Dumnezeu.

Ortodoxia prezintă structura eclesială ca fiind totdeauna în lume, pe care o ajută să se transfigureze, menținând un echilibru între elementul spiritual și cel social al vieții creștine. Pe de o parte, Biserica trăiește relația ei cu Dumnezeu, de aceea elementul spiritual este primordial. Pe de altă parte, Biserica, fiind și o comunitate umană, nu poate rămâne străină față de viața în societate. Ortodoxia nu își concentrează activitatea numai în liturghie și în viața sacramentală, ci ea trebuie să afirme responsabilitatea pentru viața socială, responsabilitate ce are puternice temeuri revelate. Dintre temeurile cuprinse în Noul Testament, cel mai important de menționat este: drumul către Dumnezeu trece prin iubirea aproapelui. Hristos S-a dat pe Sine pentru oameni și tocmai pentru aceea El reprezintă supremul grad de dăruire de sine pentru altul. Întreaga învățatură a Mântuitorului, pe care Biserica noastră o propovăduiește, pledează pentru întraajutorarea și solidaritatea dintre oameni. El se ridică împotriva egoismului, cea mai grea piedică în calea solidarității umane și tot El trezește simțul de întraajutorare obștească prin afirmarea – ca principiu de bază al învățaturii Sale – a iubirii de Dumnezeu și de aproapele.

Desigur, relația cu semenii este una dintre caracteristicile fundamentale ale ființei omenesti, ontologic, ființă socială. Istoria confirmă faptul că omul este creat să trăiască nu ca individ izolat, singuratic, ci în relație cu semenii săi. Aspectul comunitar al Bisericii constituie cel mai definitoriu element al ei, și cel mai eficient în opera de mântuire. Acest aspect de comuniune poate fi dezvoltat astăzi într-un mod mai profund întrucât s-au creat noi condiții sociale. Din perspectiva globalizării, astăzi se desfășoară o mișcare generală spre viața de comuniune, care a cuprins întreaga omenire; de aceea Biserica devine factor activ al promovării pentru viața de comunitate a oamenilor. Există o corelație între sensul de comuniune al Bisericii și viața de comunitate a popoarelor. Participarea noastră, ca și creștinii, la formele vieții de comunitate de astăzi trebuie să o socotim cu atât mai folositoare, cu cât creștinul nu se poate realiza deplin ca om, decât într-o comunitate în care întâlnește toate problemele contemporane ale existenței și nu închis într-o comuniune preocupată numai de problemele religioase. Biserica niciodată nu a înțeles că trebuie să închidă pe credincioșii săi într-o comunitate preocupată exclusiv de problemele de credință, ci vrea să contribuie la creșterea lor, spre a deveni factori folositori ai comunității umane deschise vieții largi, preocupată de toate problemele existenței; între viața de comuniune a credincioșilor în Biserică și viața lor de oameni ai comunității, societății, pe planurile multiple ale existenței concrete, trebuie să existe o interdependență. De aici importanța de a se menține activă comunitatea eclesială; adunarea creștinilor în jurul Bisericii trebuie să fie cât mai activă și cât mai implicată în viața socială. Faptul că Biserica este factor de coeziune socială implică o mare responsabilitate din partea acesteia.

Sigur, trebuie avut apoi în vedere faptul că Biserica nu funcționează ca orice altă instituție, ci este o instituție divino-umană, în care Dumnezeu și omul lucrează împreună. Dacă privim Biserica drept simplă organizație, suntem foarte departe de adevăr. De aici rezultă și dificultatea demersului și analizei pe care ne-am propus-o. Biserica nu are un mesaj propriu, ci este doar transmițătorul unui mesaj divin. Exemplu: purtătorul de cuvânt al președintelui este o persoană importantă, dar el nu poartă responsabilitatea gesturilor sau a atitudinilor președintelui, chiar dacă este interfața între președinte și public. Când Biserica încearcă să-i schimbe pe oameni în bine, ea vrea ca acesta să fie un proces conștient și voluntar al membrilor săi. Cu alte cuvinte, libertatea omului nu este trecută cu vederea. Nu există agresivitate. (așa cum putem ușor întrevedea în cazul publicității, spre exemplu).

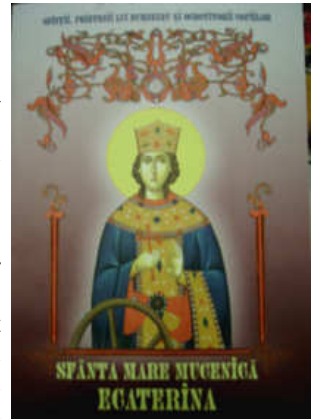
Toate cele spuse până aici au avut rolul să evidențieze, pe scurt, că implicarea unei parohii în nevoile societății nu este o activitate accidentală, exterioră activităților ei specifice, esențiale. Dimpotrivă, această implicare este dictată de însăși constituția ei, de principiul fundamental care-i dirijează viața: acela al iubirii aproapelui.

Vasilica Onofrei

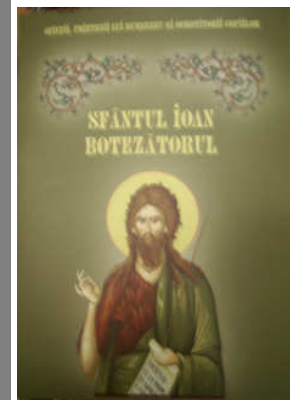
SEMNAL EDITORIAL

Colecția: SFINȚII, PRIETENII
LUI DUMNEZEU ȘI
OCROTITORII COPIILOR

Credința pentru copii reprezintă o problemă nu lipsită de complexitate, care ar trebui să devină o preocupare pentru fiecare dintre noi. Cu siguranță familia deține rolul cel mai important în educația copiilor. Dar aceasta este a b s o l u t necesar a fi completată și de ceilalți factori: școala, mass-media și întreaga societate prin intermediul diferitelor instituții abilitate. Aceasta pentru că nu se poate vorbi cu ușurință astăzi de educația în familie, în contextul complex al unei crize a familiei și al existenței unui sistem educațional instituționalizat care pare să fi preluat mai toate sarcinile tradiționale ale familiei.

Vă semnalăm în acest context, o nouă apariție editorială care își propune explicarea și expunerea *Vieților Sfinților pe înțelesul copiilor*.

Cărțile ce includ referiri asupra vieții Sf. M. Mc. Mina, Sf. Cuv. Parascheva, Sf. Ierarh Nicolae, Sf. Ioan Botezătorul, Sf. Vasile cel Mare, Sf. M. Mc. Ecaterina, Sf. Arh. Mihail și Gavriil, Sf. M. Mc. Dimitrie, Sf. Prooroc Ilie, Sf. M. Mc. Gheorghe, pot fi achiziționate de la pangarul bisericii noastre.